

PETRA KRUIJT

Lieve ik

Zomer & Keuning

Polly weegt de nieuwe Italiaanse *Vogue* in haar hand en vraagt zich af of ze hem wel of niet moet kopen. Het is de mooiste van alle Vogues die in de wereld gemaakt worden, zelfs de mooiste van alle modebladen ter wereld, bedenkt ze. En dan: maar ik kan er niets van lezen. Gevolgd door: de artikelen interesseren me überhaupt niet, het gaat om de fotografie. Waarna haar ogen naar het prijsstickertje gaan – buitenlandse bladen hebben een apart prijsstickertje omdat de streepjescodeprijs helaas alleen in het land van herkomst geldt – en ze de prijs ziet die ze allang kent. Ze gaat uiteindelijk elke maand overstag en deze maand hoeft niet anders te zijn.

Behalve dat ze deze maand een week werkloos is geweest tussen twee banen in. Eerst was er de kaasfabriek, waar ze ontslagen werd omdat ze pakjes voorgesneden oude kaas en komijnekaas meesmokkelde, en nu is er de kantorenpendenschoonmaak, waaraan ze net

begonnen is en waar echt niks te jatten valt, zo streng is de controle. Ze mist dus een week salaris en ze moet sowieso al ruim een uur werken om deze *Vogue* te betalen.

Ze zet het blad terug in het schap.

En dan pakt ze er een andere uit, een waarin ze niet heeft gebladerd, een die nog helemaal knisperig en vers is. Dat exemplaar rekt ze af, laat ze in een tasje stoppen en neemt ze mee naar huis. Ze heeft het verdiend. Waaraan, dat weet ze niet. Ze denkt er verder ook niet over na. In het nu leven is Polly's specialiteit en daar is ze, gezien het aantal zelfhulpboeken dat over dit thema in de boekhandel staat, met recht heel trots op.

Maar makkelijk is het momenteel niet. Haar thuis, haar geliefde flatje waar ze met de *Vogue*, een halvelitermok thee en een pak appelkoeken van zestig cent op de bank kruipt, gaat binnenkort tegen de vlakte. Het is moeilijk te bevatten, maar het is waar. En het hangt als een sloophamer boven haar hoofd. Deze omgeving – de muur met het bloemetjesbehang dat de vorige bewoonster heeft laten zitten, de lekkende keukenkraan waar ze een spons omheen heeft gebonden, het raam waardoorheen ze uitkijkt op een grasveld en

sproken met vragen over haar nieuwe huis. Toen ze net in het appartement trok, was ze de eerste antikraker die in de flat kwam. De andere bewoners waren nog niet eens op de hoogte gebracht van de sloopplannen. Vandaar dat ze allemaal dachten dat zij ook op de normale manier binnen was gekomen en dat zij ook een gunstige vertrekregeling kreeg. En omdat Polly in het begin haar mond had gehouden over het feit dat hun flat tegen de vlakte ging, kon ze niet anders dan meepraten. Ze beweert tegenwoordig dat ze haar zinnen heeft gezet op een appartement in het centrum of ergens daar in de buurt. Vaag, maar het voldoet. En dan kapt ze het gesprek af met een smoes en een glimlach.

Een appartement in het centrum. Als het niet over haar ging, zou ze het grappig vinden. Dat is veel te duur als je geen punten hebt. Een andere oplossing heeft ze vooralsnog ook niet gevonden. Haar ouders hebben al aangeboden dat ze tijdelijk weer bij hen mag intrekken terwijl ze naar een eigen plekje zoekt, maar hun aanbod kent een aantal vervelende haken en ogen, waarvan de belangrijkste is dat ze op Texel wonen. Na haar vaders pensioen zijn ze daarheen verhuisd om dingen te

oefening hebben ervoor gezorgd dat ze het nagenoeg exact zo kan overbrengen op papier. Als ze niks beters te doen heeft, tekent ze haar schetsboeken vol met modellen – een soort paspoppen op papier – en als ze inspiratie heeft, kleedt ze die aan. Zoals nu met een rok. Meteen met kleurpotloden, dan is het precies zoals ze het wil. De plooien, de geborduurde details.

Bladeren in modetijdschriften inspireert haar altijd. Als ze toch eens de middelen had om haar kleding te maken zoals ze die voor zich ziet. Eén keer heeft ze het gedaan. Ze was zo trots op haar ontwerp dat ze het niet kon laten. Met de juiste stoffen en een gehuurde machine kwam de jurk tot leven. Die jurk, wit en strak met een laag uitgesneden rug en schuin op de rok een zwart-witstiksel dat vrijelijk Grace Kelly voorstelt, staat haar geweldig. Alleen durft ze hem nooit te dragen. Veel te bang dat hij beschadigd raakt door zoiets stoms als een glas wijn of iets waarachter ze blijft haken. De jurk hangt veilig in haar kast en als ze ernaar kijkt, weet ze weer waar ze het voor doet. Waarom ze zich uitslooft om andermans bureaus vrij te maken van koffiekringen.

me eiland woont waar alleen in de zomer iets te beleven valt? Ze kent haar ouders niet als lolbroeken.

Ook deze envelop haalt ze open. En verdomd als het niet waar is: er zit weer een envelop in. Net als ze begint te denken dat haar ouders doordraaien of dat het anders zichzelf is die ze niet meer allemaal op een rijtje heeft, ziet ze de adressering van deze derde envelop.

Polly Plum. Zwolle. Haar eigen handschrift.

Ze herinnert het zich weer. In vijf havo kreeg ze tijdens een les Nederlands, als welkome afwisseling tussen alle examentrainingen, de opdracht om een brief te schrijven aan zichzelf over tien jaar. De leraar deelde briefpapier uit en enveloppen die ze aan zichzelf mochten adresseren. Het was niet eens echt een opdracht: ze mocht de brief ongelezen in de envelop stoppen en die dichtlikken. Het enige dat de leraar ermee zou doen, was de stapel brieven tien jaar in een kast laten liggen en ze daarna allemaal versturen.

Tien jaar alweer. Het verbaast haar hoeveel herinneringen er meteen naar boven komen aan die tijd. Toen was ze dik bevriend met Hanneke. Ze deden alles samen. Ook deze

gekloven potloodje waarmee ze schetsen maakte als haar gedachten afdwaalden tijdens de lessen geschiedenis en wiskunde. Ze leende (jatte) haar pennen steevast van Hanneke. Die dag was het een paarsschrijvende pen geweest.

Ze neemt de brief mee naar de bank en leest.

Lieve ik,

Als je dit leest, ben je achtentwintig jaar. Ik kan me er niets bij voorstellen. Ook niet bij hoe dit nu voor jou moet zijn. Ben je verrast? Weet je nog dat je dit schreef? Heb je wel tijd om je eigen brief te lezen? Misschien heb je zo'n druk en spannend leven dat deze envelop met air mail naar je verblijfplaats in het buitenland (Milaan, Parijs, New York?) is gestuurd en ben je teleurgesteld dat het niet belangrijker is dan een berichtje van jezelf.

Je achttienjarige ik is een meisje vol dromen. Dat weet je vast nog wel. Je gaat na de zomer naar de modevakschool om ontwerper te worden. Tenminste, als je wordt toegelaten. Anders ga je iets anders doen.

de, zwangere buik. Snel weer wegdrücken. Daar ben ik nog niet aan toe. Aan een leuke man natuurlijk wel, dus ik hoop dat je die aan de haak hebt geslagen.

Wat er ook met je gebeurd is, lieve ik, ik hoop dat je gelukkig bent.

xxx,

Polly

Ze staart naar de brief en vraagt zich af wat er in tien jaar met haar is gebeurd. Haar achttienjarige ik is een meisje vol dromen. Haar achtentwintigjarige ik is nog steeds een meisje vol dromen. Ze heeft de modevakschool niet afgemaakt vanwege een ernstig disciplinegebrek, ze is geen modeontwerper maar maakt net als tien jaar geleden alleen schetsen, ze heeft geen kledingwinkel geopend met Hanneke maar is schoonmaakster, ze heeft geen man en al helemaal geen kinderen.

Is ze gelukkig? Op het moment niet echt, maar dat komt door die stomme sloopplannen. En omdat haar baantje gewoon klote is. Maar verder heeft ze het best goed voor elkaar.

Echt.